

ROOK, VAMPIERS EN SPIEGELS

SASHA URBAN SERIE: BOEK 7

DIMA ZALES

Dit is een fictief boek. Namen, personages, plaatsen en incidenten zijn ofwel het product van de verbeelding van de auteur of worden fictief gebruikt, en elke gelijkenis met echte personen, levend of dood, zakelijke vestigingen, evenementen of locaties is puur toeval.

Copyright © 2023 Dima Zales en Anna Zaires
www.dimazales.com/book-series/nederlands/

Alle rechten voorbehouden.

Behalve voor gebruik in een recensie, mag geen enkel deel van dit boek zonder toestemming worden gereproduceerd, gescand of in gedrukte of elektronische vorm worden verspreid.

Gepubliceerd door Mozaika Publications, een imprint van Mozaika LLC.
www.mozaikallc.com

Omslag door Orina Kafe
www.orinakafe.design

Vertaling: Missy Veerhuis

e-ISBN: 978-1-63142-865-4
Gedrukt ISBN: 978-1-63142-867-8

HOOFDSTUK EEN

“NERO,” FLUISTER IK LUID. IK WURM ME UIT ZIJN omhelzing en schud hem door elkaar. “Word wakker.”

Zijn ogen schieten open en focussen zich dan op mijn gezicht terwijl hij in een zittende positie overeind schiet.

Hij moet mijn paniek hebben opgemerkt.

“Had je weer een nachtmerrie?” vraagt hij eisend.

Eventjes afgeleid knipper ik met mijn ogen. “*Weer* een nachtmerrie? Wanneer heb ik de eerste gehad?”

“Weet je het niet meer?” Hij steekt zijn hand uit en wrijft over mijn achterhoofd alsof ik een kat ben. “Je was midden in de nacht aan het jammeren en zachte kreten aan het uiten. Het heeft me twee keer wakker gemaakt.”

Serieuus, nachtmerries? Hoe komt het dat ik me niets herinner?

Had ik misschien van de aanstaande Apocalyps gedroomd voordat ik mijn wakkere visioen had? Maar

nee. De op dromen gebaseerde visioenen waren verdwenen toen ik bewuste controle kreeg. Het moeten doodgewone nachtmerries zijn geweest — en in vergelijking met de grimmige werkelijkheid verbleken ze waarschijnlijk.

Nero laat zijn hand zakken. “Wat is er dan aan de hand?”

Ik haal diep adem en vecht tegen de drang om zijn hand terug te leggen waar hij lag. “Ik heb net twee nachtmerrieachtige visioenen gehad.”

“Visioenen?” Hij fronst. “Wat voor visioenen?”

Ik haal nog een keer adem en vertel dat Tartarus — de extreem krachtige Cognizant die zich met hele werelden kan voeden — naar de aarde komt voor een all-you-can-eat-buffet.

“Ik heb allebei mijn ouders als gedroogde omhulsels zien liggen,” zeg ik met een bevende kin. “Iedereen die jij en ik ooit hebben gekend zal sterven.”

Nero staart me aan, steekt dan zijn hand uit, trekt me tegen zijn krachtige borst en slaat zijn armen stevig om me heen. Hoewel het rustgevend is, kalmeert zijn aanraking me niet — vooral als ik me realiseer dat hij eigenlijk niets op mijn verhaal zegt.

Ik had op een reactie als “laten we snel naar de aarde gaan en iedereen redden” gehoopt.

Hij streelt mijn rug en kust mijn slaap. “Weet je zeker dat dit geen nachtmerrie was?” mompelt hij en hij blijft me aaien alsof ik een chinchilla ben.

Ik trek me terug. “Natuurlijk weet ik het zeker.”

Hij bestudeert me en knikt dan. “Oké. Gezien de omstandigheden moest ik het vragen.”

“Ik was klaarwakker en zo nuchter als wat,” zeg ik met opeengeklemd tanden. “En het waren twee visioenen achter elkaar. Ik weet zeker dat deze Armageddon het echte werk is.” Ik spring overeind, pak mijn kleren, trek ze woedend aan, en stop dan het poortzwaard in de achterkant van mijn broek.

“Oké dan.” Nero staat op, zonder zich druk te maken over zijn naaktheid. Niet dat hij kleren heeft, hij is in zijn drakenform hierheen gevlogen. Hij komt naar me toe en zegt, “Ik wil dat je me precies vertelt wat er gebeurde nadat ik de aarde had verlaten. En met name hoe je uiteindelijk een vampier bent geworden. Je hebt het er in het kasteel kort over gehad, maar ik wil —”

“Wat?” Mijn neusgaten trillen. “Ik vertel je dat de aarde op het punt staat te worden vernietigd, en jij wilt dat ik je een kampvuurverhaal vertel?”

Zijn kaken spannen zich aan. “Ik moet elke variabele overwegen.”

“En ik moet weten wat ons actieplan is,” zeg ik scherp.

“Dus als ik het goed begrijp,” Nero leunt naar voren, “vind je het *niet* verdacht dat Tartarus zo snel na dat gedoe met Lilith en Nostradamus verschijnt — twee mensen die door hem geobsedeerd zijn?”

Ik staar hem aan. “Ik heb niet de kans gekregen om daar over na te denken.”

Nero trekt zijn wenkbrauwen op, blijft koel wachten, en ik geef met een zucht toe. Ik vertel hem

alles, te beginnen met hoe de chorts Felix aanvielen en hoe ze mam en pap zouden hebben vermoord als ik niet zelf naar hen toe was gekomen. Als ik bij het deel kom waar ze me hebben gemarteld, ziet Nero's gezicht er zo angstaanjagend uit dat ik het gevoel krijg dat de chorts geluk hebben dat ze al dood zijn. Vervolgens vertel ik hem over de herinneringen van Nostradamus en zijn zoektocht om zijn familie te wreken — die door Tartarus zijn vermoord — en dat hij Lilith heeft voorspeld dat Tartarus haar ondergang zal zijn.

“Toen heeft Felix zijn kracht gebruikt om Liliths telefoongesprekken voor me te achterhalen, en kwam ik erachter hoe het zat,” zeg ik tegen het einde. “Zij was degene die de chorts op me af heeft gestuurd, en ik ben als gevolg daarvan een vampier geworden. Kunnen we nu actie ondernemen? We moeten —”

“Nadenken voordat we ‘actie ondernemen,’” zegt Nero. Overschakelend naar het Russisch, voegt hij eraan toe, “Zeven keer meten, één keer knippen.”

“Ervan uitgaande dat er iets te knippen is na al het meten,” mompel ik en ik herken het spreekwoord uit een van de leerboeken die ik onlangs heb bestudeerd.

“Wil je proactief zijn? Waarom vraag je niet aan je zienskrachten wat er gedaan moet worden?”

“Wat dacht ik ervan als ik wat?” Ik staar hem aan.

“Als ik ziens raadpleeg, vertel ik ze mijn doel en kijken ze naar de toekomst om een manier van handelen te vinden die het doel in kwestie kan bereiken.”

“Oh.” Ik bijt op mijn lip. “Ik heb nog nooit zoiets direct probeerd.”

“Doe het dan nu,” beveelt Nero, terwijl zijn blik naar mijn lippen gaat.

“Prima.” Ik sluit mijn ogen en doe mijn best om genoeg te kalmeren om in Hoofdruimte te springen.

Het kost me een paar seconden om de noodzakelijke staat van focus te bereiken, maar zodra ik dat doe, merk ik dat ik zweef en ben ik door visioensvormen omgeven.

Vormen die niet interessant lijken, omdat het deuntje dat ze uitzenden aan liftmuziek doet denken.

Deze saaie visioenen kunnen niets te maken hebben met Tartarus. Als ik moest raden, dan voorspellen ze waarschijnlijk dat Fluffster over ons jaarlijkse budget voor keukendoeken praat, of dat Felix het erover heeft waarom hij van zijn favoriete computeralgoritme houdt.

Maar als dit niet is wat ik nodig heb, hoe kan ik dan doen wat Nero zei? Hoe vertel ik mijn krachten dat ik een visioen wil zien van iets dat de komst van Tartarus naar de aarde zal voorkomen?

Nou, aangezien al het andere in Hoofdruimte vaak de essentie van concepten en mensen omvat, waarom probeer ik dat dan niet?

Op de een of andere manier.

Ik zweef erheen en doe mijn best om tot de kern van het probleem door te dringen. Ik kanaliseer het verdriet dat ik voelde toen ik de lege omhulsels van mijn ouders zag. Voor de goede orde, voeg ik ook mijn

ergernis over Nero eraan toe dat hij niet meteen in actie kwam, en mijn ontzag voor de enorme omvang van de taak die me te wachten staat.

Hoewel ik niet zeker weet wat ik doe, lijkt het te werken. Er verschijnen nieuwe vormen om me heen, en ze zijn net zo verontrustend als dat de anderen saai waren. De muziek die ze uitzenden laat me me afvragen of ik op het punt sta om een toekomst te zien waarin ik persoonlijk in een ritueel om Tartarus te laten verdwijnen elk pluizig katje op aarde vil.

Of dat ik soep maak van Fluffster en Lucifur.

Laat het aan het lot over om iets goeds — zoals het voorkomen van een Apocalyps — in iets slechts te veranderen.

Metaforisch trillend zweef ik een tijdje rond, onzeker of ik de betreffende vormen durf aan te raken.

Nou, daar valt nu niks aan te doen.

Ik moet het weten.

Ik verzamel mijn moed, reik naar de dichtstbijzijnde vorm en bereid me voor op het ergste.

HOOFDSTUK TWEE

IK WORD WAKKER VAN HET GELUID VAN BEKENDE
STEMMEN.

“*Batman v Superman* zou op de sites voor filmrecensies nog steeds een hogere score moeten hebben,” zegt Ariël ergens vandaan. “Zelfs de laatste Matrix-film — je eigen minst favoriete — heeft hogere beoordelingen.”

“Waarom moet je altijd *The Matrix* erbij betrekken?” gromt Felix. “Dat is omdat je nog steeds jaloers bent dat de eerste *Matrix* betere scores heeft dan elke *Batman* ooit?”

“Ik ga daar niet meer op in,” zegt Ariël, en ik kan haar oogrol bijna zien. “Je moet het er in ieder geval mee eens zijn dat *Armageddon* — een film waarin Ben Affleck ook te zien is — geen hogere score zou mogen hebben dan *Batman v Superman*.”

Het woord *Armageddon* stuurt een schok van

adrenaline door mijn systeem, waardoor de restanten van mijn sufheid worden verdreven.

Ik ga rechtop zitten en wrijf in mijn ogen.

Felix en Ariël kijken me allebei met bezorgde uitdrukkingen op hun gezicht aan. In koor zeggen ze, “Hoe voel je je?”

“Ik heb betere dagen gehad,” zeg ik, terwijl ik probeer uit te zoeken waar we zijn.

Er staan in de saaie kamer geen meubels naast mijn bed, en er zijn geen ramen. Het ruikt ook vaag naar medicijnen, dus misschien is het een verpleegsterskantoor of een ziekenhuiskamer?

Met een luide knal breekt de grijze deur achter mijn vrienden in scherven.

Een paar centimeter van de grond zweeft Lilith — mijn biologische moeder en, op een van de Andere Werelden, een kwaadaardige godin.

Met ogen die veranderd zijn in spiegels, vliegt ze naar binnen.

Ariël draait zich om.

“Ga daar staan en beweeg je niet,” beveelt Lilith met een honingzoete stem.

Ariëls lichaam spant zich aan als de glamour haar in een etalagepop verandert.

“Jij ook,” zegt Lilith tegen Felix, die meteen in een standbeeld verandert.

“Goed gedaan,” zegt ze tegen mijn vrienden voordat haar ogen weer normaal worden en ze mij aankijkt. “Sasha, lieverd, hoe voel je je?”

“Wat doe je hier?” Ik spring van het bed en staar haar aan.

“Ik ben hier om te kijken hoe het met je gaat.” Haar gelukzalige glimlach laat haar hoektanden zien. “Je welzijn is erg belangrijk voor me.”

“Ja, tuurlijk. Dat is waarom je de chorts hebt gebeld en ze hebt verteld dat ze me naar Raspoetin moesten vragen. Ga je nu doen alsof je niet had verwacht dat ze me zouden vermoorden?”

Haar glimlach verdwijnt spoorloos. “Ik werkte samen met een ziener, wat betekent dat ik wist dat je zou veranderen. Elke moeder wil dat haar kinderen hun ware potentieel bereiken. Je zou me hiervoor moeten bedanken.”

“Uh-huh, natuurlijk. Heel erg bedankt. Gefolterd worden was geweldig.”

Lilith fronst en zweeft naar beneden totdat haar voeten de grijze linoleumvloer raken. “Als je een ondankbare snotaap gaat zijn, dan ga ik ermee stoppen om een aardige moeder te zijn.”

Ik staar haar onbegrijpelijk aan. Alle mensen die ze voor mijn ogen zo genadeloos had vermoord, alle pogingen om mij de gewonde chorts te laten afmaken — dat was haar *aardige* versie?

“Het is veel om te verwerken,” lieg ik en ik besluit dat ik niet wil dat ze de charme stopt.

Maar het is te laat. Ze vernauwt haar ogen en zegt, “Aangezien je me zonder reden lijkt te haten, zal ik je een reden geven — en je in het proces zoveel sterker

maken.” Ze kijkt naar Ariël, dan naar Felix en zegt, “Iene, miene, mutte.”

Een vreselijk voorgevoel groeit in mijn maag als haar blik op Felix landt.

“Dat is dan geregeld,” zegt ze met een roofzuchtige glimlach. “Ik wil dat je *deze* doodt.”

Ik staar haar stomverbaasd aan, maar ze staat daar verwachtingsvol — alsof ze echt denkt dat er een universum is waarin ik mijn vriend zou vermoorden, alleen maar omdat een psychopaat me dat heeft gevraagd.

“Luister,” zeg ik, terwijl ik meer acteer. “Ik ben niet ondankbaar, ik wil alleen —”

“Heb ik het niet duidelijk genoeg gezegd?” Ze wrijft over haar kin. “Wat dacht je hiervan? Ik *beveel* je zijn hart eruit te rukken.”

Het woord ‘*beveel*’ ramt als een vrachtwagen in mijn hersenen, en ik heb het gevoel alsof ik val.

Het is alleen dat ik niet echt val. Het is mijn vrije wil en de kern van mijn bewustzijn die ergens diep van binnen verbannen wordt.

Een milliseconde nadat de vreemde sensatie over me heen kwam, heb ik het gevoel dat ik opgesloten zit in een geheime ondergrondse bunker in mijn eigen brein — en mijn lichaam begint met een zombieachtige vastberadenheid te bewegen.

“Goed zo,” zegt Lilith. “Ik weet dat dit in het begin lastig kan zijn.”

Van diep in mijn ballingschap, wil ik dat mijn mond

schreeuwt van afschuw, maar er komt niets langs mijn lippen.

Wanhopig probeer ik mijn lichaam tot stilstand te brengen, maar dat werkt ook niet.

Voordat ik kan verwerken wat er gebeurt, gaat mijn rechterhand in een marionetachtige beweging omhoog, en duikt dan met een snelheid en kracht waarvan ik niet wist dat ik er toe in staat was in de borst van Felix.

Hoewel Felix onder invloed van glamour is, schreeuwt hij van de pijn, maar slechts voor een seconde. Dan zakt hij bewusteloos om mijn hand heen in elkaar.

Wat ben ik aan het doen? Wat is m'n lichaam aan het doen? Hoe kan dit gebeuren?

“Nee. Stop alsjeblieft!” is wat ik zou schreeuwen als mijn mond zou werken.

Onbewust van mijn eigen wil, grijpt mijn lichaam het niet langer kloppende hart van Felix, rukt het eruit en gooit het voor Liliths voeten neer.

Wat overblijft van Felix stort in een bloedende hoop vlees op de vloer.

In het diepst van mijn geest schreeuw ik van angst en verdriet — maar mijn lichaam staat daar gewoon, kalm als een steen.

“Heel goed,” zegt Lilith. “Nu, als je beloning, kun je die drinken.” Ze knikt naar Ariël.

Dit is een van de nachtmerries waar Nero het over had. Dat moet het zijn. Het is gewoon onmogelijk dat

—

Mijn lichaam springt naar Ariël.

Ik heb moeite om eruit te komen, maar mijn tanden gaan Ariëls keel binnen en haar bloed overspoelt mijn systeem met onwelkom, onheilig plezier.

“Eet je eten op,” beveelt Lilith — en tot mijn schrik blijft mijn lichaam drinken totdat Ariël geen bloed meer kan geven.

“Klaar om te gaan?” Lilith grijnst naar me terwijl Ariëls dode lichaam op de vloer naast die van Felix instort.

Ze draait zich om en loopt naar de deur en mijn verraderlijke lichaam volgt.

HOOFDSTUK DRIE

IK BEN TERUG IN DE DRAKENWERELD, IN DE KRATER DIE Nero en ik gisteravond aan de rand van de bosweide hebben gemaakt. Ik heb een piepende ademhaling — wat betekent dat ik weer de volledige controle over mijn lichaam heb.

“Wat is er gebeurd?” Nero pakt mijn armen. “Gaat het?”

“Het was een visioen,” zeg ik, naar adem snakkend. “Een vreselijk, afschuwelijk visioen.”

“Wat heb je net gezien?” Nero’s blik boort zich in me. “Wat moet er gebeuren om Tartarus te stoppen?”

Tartarus stoppen.

Ik was zo overweldigd door de gruwel die ik net heb gezien dat ik ben vergeten dat het visioen me moest vertellen hoe ik een Apocalyps kon voorkomen.

Maar hoe kan de dood van mijn vrienden me helpen met —

“Sasha.” Nero’s blik wordt donkerder. “Praat met me.”

Mijn hart gaat tekeer als een woestijnrat in een rad, ik vertel Nero razendsnel wat ik net heb gezien.

Terwijl ik doorga, beginnen Nero’s limbale ringen als een gek te groeien. “Toen je het in het kasteel over Lilith had, had ik me al zorgen gemaakt over dit scenario,” zegt hij grimmig als ik klaar ben. “Ze heeft je haar bloed gegeven om een verwekkerband te creëren toen je veranderde.”

Een verwekkerband.

Natuurlijk.

Waarom heb ik hier niet eerder aan gedacht?

Lucretia had het bloed van Gaius gedronken, en toen ze in een vampier veranderde, kon hij haar dwingen zijn bevelen uit te voeren — dat wil zeggen, totdat we hem hadden gedood.

Ik had aan het verwekkerding moeten denken zodra ik veranderde, maar ik was te druk met het redden van Nero’s leven en daarna met van mijn beloning te genieten.

Ik wrijf gevoelloos over mijn nek. “Dus Lilith heeft macht over me. Ik moet haar bevelen uitvoeren.”

“Ja, maar ze moet echt met je praten om die kracht te gebruiken,” zegt Nero dreigend — en ik kan me bijna voorstellen dat hij Liliths tong eruit zal rukken om ervoor te zorgen dat dat niet gebeurt.

Het is alleen dat hij niet per se zou slagen. Met alle kracht die Lilith heeft verworven door aanbeden te

worden op haar wereld, kan ze hem doden als hij voor mij probeert in te grijpen.

Alsof hij mijn gedachten leest, gromt Nero, “Stop met eraan te denken. Wat je voorzag, zal niet gebeuren. Ik zal haar niet bij je in de buurt laten komen. Ik zie de aarde liever sterven.”

Aarde.

Dat was ik bijna vergeten.

Toen ik mijn zienskrachten had gevraagd hoe ik iedereen kon redden, hadden ze met ‘word Liliths slaaf’ geantwoord.

Maar waarom?

Hoe kan dat helpen?

Misschien heb ik me niet goed op de vraag gericht?

Dit rechtvaardigt een second opinion. En indien nodig een derde. En een vierde.

Ik probeer terug te gaan naar Hoofdruimte, maar de focus komt niet. Ik moet te gestrest zijn.

Met veel moeite adem ik diep in en concentreer ik me weer. En dan weer.

Bij de vijfde poging, geef ik mijn nederlaag toe. Het is geen stress. Ik heb geen ziensap meer omdat ik net twee visioenen heb gehad van de gerichte-tijdsperiodevariëteit — en die verbruiken extra veel. Maar —

Voordat ik de gedachte kan afmaken, doet Nero een stap terug, glanst van energie en verandert in zijn drakenform.

Wauw.

Hij steekt voorzichtig zijn klauw uit, grijpt me vast en zet me op zijn enorme rug. Dan, zonder zelfs maar

een ‘zet je schrap’ te brullen, springt hij de lucht in en suist naar het kasteel.

Als ik gevoelig was voor hartaanvallen, dan zou ik er hier en nu eentje hebben. Op een drakenrug rijden is op een rustige dag al stressvol, en gezien hoe bang ik al ben, voelt mijn hart aan alsof hij uit mijn ribbenkast zou kunnen springen en me in het gezicht zou kunnen slaan.

In een oogwenk passeren we het slagveld — wat opgeruimd is, vooral dichterbij de ingang van het kasteel waar Nero landt.

Pozoj — de draak met de haviksneus van laatst — is er om ons te begroeten. Hij kijkt kalm toe hoe Nero me naast zich neerzet en weer in zijn naakte zelf verandert.

Het is een teken van mijn extreme angst dat het uitzicht slechts een lichte tinteling van warmte in me oproept.

“Dit is Sasha,” gromt Nero naar de andere draak. “Let op haar. Ik moet me opladen.” En in een waas van beweging verdwijnt hij het kasteel in.

“Het is leuk je te ontmoeten, Sasha,” zegt Pozoj. “Claudia heeft me net over je verteld.”

“Is dat zo?” Ik stabiliseer mijn ademhaling. “Goede dingen, hoop ik.”

“Ik heb hem verteld hoe onder de indruk ik was,” zegt Claudia terwijl ze het kasteel uit stapt, met een glimlach van een megaton op haar gezicht. “Ik heb hem ook verteld hoe blij ik ben te weten dat mijn broer al die tijd in goede handen is geweest.”

“Oh, uhm... hij was niet in mijn handen.” Ik spring van voet tot voet. “Over je broer gesproken, weet je waar hij net heen is gegaan? Er is iets wat we moeten bespreken en —”

“Van zijn nieuwe schat aan schatten aan het genieten, denk ik,” zegt Pozoj met een vleugje weemoed. “Je hebt hem gehoord. Hij zei dat hij op moest laden.”

“Op moest laden?” Ik kijk naar Claudia en dan terug naar Pozoj. “Wat betekent dat?”

“Hoeveel weet je over draken?” vraagt Claudia en het valt me op hoe dicht ze bij Pozoj staat en dat ze er allebei uitzien alsof ze elkaars hand willen aanraken. Claudia is duidelijk aan het socialiseren geweest toen Nero en ik weg waren.

“Ik weet dat Nero grote verwondingen kan genezen door op aarde op zijn schat te gaan liggen,” zeg ik. “En dat hij daarna meer energie en minder slaap nodig heeft.”

“Klopt, maar opladen is veel meer dan dat,” zegt Claudia. “Alles wat ons maakt tot wat we zijn, wordt verbeterd. Bewegingssnelheid, reactietijd, uithoudingsvermogen —”

“Ik moet echt met hem praten,” zeg ik, maar ik kan al raden waar dit heen gaat.

“Je wilt een draak die op zijn schat zit niet storen,” zegt Pozoj zakelijk, wat mijn bezorgdheid bevestigt.

“Geef mijn broer in ieder geval een paar uur de tijd,” zegt Claudia. “Daarna zal ik je zelf naar hem toe brengen.”

“Maar ik heb haast,” zeg ik. “Ik ben een ziener en —”
 “Een ziener en een vampier?” zegt Claudia terwijl zowel zij als Pozoj met hernieuwde interesse naar me kijkt.

“Ja,” zeg ik, me afvragend hoe boos ze zouden zijn als ik ze bij hun kragen zou pakken en ze een door elkaar zou schudden om mijn gevoel van urgentie duidelijk te maken. “Kun je me nu naar Nero brengen?”

“Het spijt me,” zegt Claudia. “Ik wil hem niet van streek maken nadat we ons net hebben herenigd.”

Ik kijk naar Pozoj.

“Ik weet niet waar de keizerlijke schatkist is,” zegt hij. “En nog belangrijker, ik ben niet suïcidaal.”

“Goed,” snauw ik. “Kun je me op zijn minst naar de Cognizanten van de aarde brengen?”

“Met alle plezier,” zegt Claudia en ze pakt Pozoj eindelijk bij de hand. “Volg ons.”

Ze loopt het kasteel binnen, sleept de mannelijke draak achter zich aan, en ik haast me om ze bij te houden.

Terwijl we lopen, begint Claudia met Pozoj te flirten, en ik ontdek dat hij van de rijkste, nobelste drakenfamilie op deze wereld is — wat waarschijnlijk de reden is waarom Nero hem in het conflict van gisteren een veiligere positie had gegeven. Na een tijdje blokker ik hun geklets in een andere poging om Hoofdruimte te betreden.

Zonder succes.

Nou, ik heb geen visioen nodig om de nabije

toekomst te voorspellen. Ik kan dit op basis van gebeurtenissen uit het verleden doen.

Om te beginnen, om me veilig te houden, zal Nero me waarschijnlijk willen opsluiten en de sleutel weggoeien. En misschien is het een zeldzaam geval waarin ik hem dat laat doen. Als ik niet naar de aarde ga, dan kan ik Felix en Ariël niet doden.

Ervan uitgaande dat ik ze op aarde heb vermoord.

Natuurlijk zijn er andere, veel betere manieren om dat visioen te voorkomen. Ik kan bijvoorbeeld ziekenhuizen en andere medische voorzieningen vermijden — en dat is precies wat ik ga doen.

Ik kan *niet* naar de aarde gaan. Hoewel mijn zienskrachten uitgeput zijn, vertelt een krachtige intuïtie me dat als ik het Tartarus-probleem niet persoonlijk probeer aan te pakken, mijn ouders zo goed als dood zijn.

Nu is de belangrijkste vraag: zal Nero me helpen om de komende Apocalyps te voorkomen?

Hij had gezegd dat hij de aarde liever ziet sterven dan dat hij mij aan Lilith geeft.

Is het mogelijk dat hij tevreden zal zijn om hier te regeren, op zijn drakenwereld, en de bewoners van de aarde de dreiging zelf af te laten handelen?

“Daar zijn ze,” zegt Claudia terwijl we een grote eetzaal binnengaan die lawaaieriger is dan een nachtclub.

Aan een gigantische tafel in het midden zit bijna iedereen die met Nero was meegegaan om hem met die

grote gevechten te helpen. Alleen de reuzen — Colton uitgesloten — en de centauren zijn niet aanwezig.

Iedereen smult van gevarieerde lekkernijen, behalve Vlad, die een vloeistof drinkt die verdacht veel op bloed lijkt.

“Sasha,” roept Kit opgewonden uit en ze verandert in mij. In mijn stem zegt ze, “Ik vroeg me al af of Nero je had ingehaald.” Ze wiebelt suggestief met haar/mijn wenkbrauwen en ik vecht tegen twee behoeften: blozen en Kit verstikken.

“Geen tijd voor roddels,” zeg ik, terwijl ik mijn toon met zoveel mogelijk urgentie doordring. “Ik heb informatie waar iedereen van de aarde van op de hoogte moet zijn.”

Vlad, Kit, Colton, Albina, de grote weerwolfkerel, de dame die dieren kan beheersen, en de misschien-elf kijken me met variërende mate van nieuwsgierigheid aan.

“Het is Tartarus,” zeg ik luid. “Hij komt naar de aarde.”

De kamer wordt doodstil.

Nu ik ieders aandacht heb, vertel ik ze wat ik had gezien, en — ik kom ter plekke op een kwaadaardig idee — ik eindig met, “Nero is jullie een gunst verschuldigd voor jullie hulp hier op de drakenwereld. Als het je iets interesseert wat er met je thuisbasis gebeurt, vraag dan vandaag nog om die gunst en eis dat hij jullie helpt om het te redden.”

Zo. Zelfs als Nero eerst niet van plan was om te

helpen, dan zal hij het moeilijk krijgen om dat nu niet te doen.

Iedereen begint tegelijkertijd vragen te stellen, en ik probeer ze waar ik kan te beantwoorden, wat niet veel is.

“Luister,” zeg ik na wat aanvoelt als een uur van heen en weer gaan. “Elke minuut die we hier doorbrengen met praten, is een minuut minder voor de aarde.”

Iedereen zwijgt, ze wachten duidelijk tot ik ze vertel wat de volgende stap moet zijn, en ik heb geen idee.

“Je had me moeten vertellen dat je gesprek met Nero letterlijk wereld veranderend zou zijn.” Claudia pakt mijn elleboog. “Laten we naar de schatkist gaan — hij kan me wat met zijn chagrijnigheid.”

“Geweldig,” mompel ik. “Laten we gaan.”

Vlad, Kit en de rest staan op om mee te gaan, maar Claudia schudt haar hoofd. “Hij zal mij of Sasha geen kwaad doen, maar iemand anders zou te veel risico nemen,” legt ze uit.

De andere Cognizanten gaan weer zitten en beginnen met elkaar te praten.

“Weet je zeker dat Nero me in dezelfde ‘niet kwaad doen’-groep heeft zitten als jij?” vraag ik aan Claudia terwijl we door een gang rennen en een wenteltrap bereiken die naar beneden gaat.

“Ik heb gezien hoe hij naar je keek.” Claudia rent zo snel de trap af dat ik zelfs als vampier moeite heb om haar bij te houden. “Ik ben er vrij zeker van dat hij je

geen kwaad zou doen. Niet heel erg. Waarschijnlijk.” Een verdieping later voegt ze eraan toe, “Misschien moet je mij het woord laten voeren voor het geval dat.”

“Goed idee,” zeg ik, mijn maag knijpt zich samen met een slecht gevoel.

“Oh, en je moet weten dat de schatkist zich buiten de kasteelmuren bevindt,” zegt ze een paar verdiepingen later. “Wat betekent dat hij in zijn drakenvorm zal zijn.”

“Perfect,” mompel ik. “Een boze Nero in drakenvorm. Wat zou er in vredesnaam mis kunnen gaan?”

HOOFDSTUK VIER

DE TRAP BLIJFT MAAR NAAR BENEDEN GAAN, SCHIJNBAAR naar het midden van de planeet. Eerst zijn de muren om ons heen het kenmerkende zilverkleurige obsidiaan van het kasteel, dan veranderen ze in rotslagen.

Het lawaai begint wanneer de lagen van bruin naar zwart overgaan. Het klinkt als een draak die in de verte brult.

Terwijl we verder afdalen, realiseer ik me dat het gebrul geen gebrul is, maar de drakenversie van snurken.

Voordat ik het Claudia kan vragen, versnelt ze. Ze neemt vijf tot zes treden tegelijk in elke sprong totdat we een maffe en koude grotachtige opening bereiken die naar een andere, veel grotere ruimte leidt.

“Wauw,” zeg ik.

“Ja,” antwoordt Claudia. “Het is een tijdje geleden dat ik deze plek heb gezien.”

Diamanten, goud, platina, onbetaalbare

kunstwerken — er is hier zoveel rijkdom en bling dat het pijn doet aan mijn ogen.

Nero's schatkamer is slechts een kleine bedrieger vergeleken met deze uitgestrektheid. Omgerekend in contant geld, kan deze schat meer dan tien jaar van het BBP voor een middelgrote natie zijn.

Boven op alle buit ligt Nero in zijn drakenvorm — het lijkt alleen of hij groter dan normaal en majestueuzer is.

Het gesnurk komt van hem, en op deze afstand is het bijna oorverdovend.

“De aarde staat op de rand van de afgrond en jij doet een dutje?” zeg ik luid. “Serieus?”

Nero blijft snurken.

Claudia trekt haar kleren uit, loopt dan over meer dan een miljoen dollar waarde aan goud en verandert zelf in een draak.

Nero geeft geen enkel teken dat hij zich van haar bewust is.

Claudia brult.

Nero blijft slapen.

Met een flits draait ze zich om en kleedt zich aan.

“Genezende slaap die zo diep is, is zeldzaam,” schreeuwt ze in mijn oor boven het gesnurk uit. “Het gebeurt alleen na ernstige wonden of extreem zware activiteit.” Ze kijkt nadenkend. “Ik had niet gedacht dat het gevecht met Yudo hem *zoveel* zou kosten.”

“Dus wat gaan we doen?” vraag ik, in de hoop dat Claudia mijn blos niet ziet. Ik kan me een andere inspannende activiteit indenken waar Nero onlangs

aan deel had genomen, wat in een krater in de grond en gekapte bomen had geresulteerd. En hoeveel bloed heb ik gisteravond van hem gedronken? Kan het een hoeveelheid zijn geweest die gelijk staat aan een 'zware wond'?

"Er is niets wat we kunnen doen," zegt ze. "We gaan terug naar boven en wachten."

"Maar —"

"Het is het beste." Ze legt een hand op mijn schouder. "Zoals ik eerder probeerde uit te leggen, wanneer een draak uit deze staat wordt gewekt, kan hij chagrijniger zijn dan een leger van overwinterende wolbeesten."

"Goed dan," zeg ik. "Leid me terug."

We gaan de gigantische eetzaal in waar we iedereen achter hebben gelaten — en we vinden ze terwijl ze overeind staan, klaar om te vertrekken.

Vlad komt met een bezorgde uitdrukking naar ons toe. "Waar is Nero?"

Ik rol met mijn ogen. "Zijn schoonheidsslaapje aan het doen."

"In het beste geval heeft hij misschien een paar uur nodig, in het slechtste geval een dag," zegt Claudia. "Hij zal je beter kunnen helpen als hij klaar is."

"In dat geval gaan de anderen en ik terug naar de aarde en gaan we je visioen met de rest van de Raad bespreken," zegt Vlad tegen me. "Vertel Nero dat we inderdaad de gunsten willen inroepen die hij ons verschuldigd is om de aarde te redden."

"Zal ik doen," zeg ik plechtig.

“Wat dacht je van een drankje?” Kit knipoogt naar me, verandert dan in Nero en laat me zijn/haar hals zien.

“Nee, bedankt,” zeg ik. “Trouwens, je zou je mederaadsleden niet op willen houden, toch?”

Kits pruilmond ziet er op Nero’s gezicht vreemd uit. Dan verandert ze weer in zichzelf en voegt zich bij iedereen terwijl ze naar buiten gaan.

“Dus,” zegt Claudia als ze weg zijn. “Nu zijn alleen wij er nog.”

“Ja,” mompel ik. “Weet je zeker dat er geen mogelijkheid is om je luie broer wakker te maken?”

“Niet dat ik weet,” zegt ze.

“Wat als we teruggaan en hem slaan?” Ik begin door de kamer te ijsberen, maar het vampieruithoudingsvermogen maakt het moeilijk om angstige energie op deze manier op te branden.

Ze krimpt ineen. “Zelfs als een dergelijke gewelddadige aanpak zou werken, zouden we het risico lopen om in de nasleep te sterven, vooral jij, omdat je niet zo sterk bent als een draak.”

“Wat als ik hem een kus geef?” zeg ik half-grappend. “Dat werkt bij slapende prinsessen, dus misschien kan het ook werken bij een slapende koning, of keizer, of wat hij nu ook is.”

Ze grijnst. “Dit is misschien het enige zeldzame geval waarin het kussen van mijn broer je misschien niet geeft wat je wilt.”

“Hé.” Ik stop met ijsberen. “Wat probeer je te zeggen?”

“Niets.” Ze loopt naar de tafel en neemt plaats. “Kom bij me zitten. Als je zo blijft rondlopen, krijg ik hoofdpijn van je.”

Kunnen draken hoofdpijn krijgen?

Met tegenzin loop ik naar de tafel en plof in een houten stoel tegenover de hare.

“Nu,” zegt ze. “Aangezien we privacy en tijd hebben om te doden, kun je me misschien vertellen hoe jij en Nero elkaar hebben ontmoet?”

Ik haal diep adem en adem luidruchtig uit. “We hebben geen charmante eerste ontmoeting gehad, als dat is wat je zoekt. Ik heb geen idee wanneer hij me voor het eerst heeft gezien, maar ik kan me voorstellen dat ik toen ongepast jong was.”

Claudia’s ogen puilen uit.

“Ja,” zeg ik. “En de eerste keer dat ik *hem* zag, was bij een sollicitatiegesprek, dus gezien de manier waarop banen op onze wereld werken, was romantiek het laatste waar ik aan dacht.”

Ondanks dat ze duidelijk teleurgesteld is, drilt Nero’s zus me voor meer informatie. Al snel draait de ondervraging en vertel ik haar alles over mijn recente avonturen.

“Heeft de Raad je verboden om je grootste passie uit te oefenen?” zegt ze afkeurend als ik bij het deel kom waarin ze me vertelden om nooit meer magie uit te voeren of anders.

“Ja,” zeg ik, bij de herinnering fronsend. “Ze willen niet dat mensen over het bestaan van de Cognizanten te weten komen, en hoewel mijn illusies geen

gebruikmaken van mijn krachten, kan ik nog steeds krachtiger worden als de mensen me gewoon zo aanbidden.”

“Ik ben blij dat onze mensen weten wie en wat we zijn en dat we die stomme Raden niet hebben.” Ze pakt een beker met wijn. “Ik ben verbaasd dat Nero al die onzin heeft geaccepteerd.”

“Ik zou zeggen dat hij zich goed aan de aarde heeft aangepast,” zeg ik. “Hij is een van de rijkste en machtigste wezens op aarde — en je weet wat dat voor drakenkrachten betekent.”

“Maar toch.” Ze nipt aan haar wijn. “Ik denk niet dat ik de aarde leuk zal vinden.”

Ik trek mijn wenkbrauwen op. “Je zegt dat alsof je er naartoe gaat.”

“Natuurlijk ga ik er naartoe,” zegt ze. “Het is niet alleen Nero die iedereen een gunst verschuldigd is. Als jij en de anderen van de aarde er niet waren geweest, dan zou ik nog steeds in die kooi zitten.” Haar uitdrukking wordt even donkerder, maar wordt net zo snel weer zonnig. “Trouwens” — ze grijnst — “dit gevecht klinkt alsof het heel leuk zal zijn.”

“Misschien leuk voor een draak,” zeg ik. Mijn woorden zorgvuldig kiezend, vraag ik, “Hoe was het om al die jaren gevangen te zitten?”

De donkere uitdrukking is terug, met versterking, en ik voel me onmiddellijk schuldig voor mijn nieuwsgierigheid.

“Ik zou het mijn ergste vijand niet toewensen,” zegt Claudia na een seconde, haar stem gespannen. “Als ik

geen boeken en wraakfantasieën had gehad, was ik gek geworden.”

De deur kraakt en Pozoj komt binnen.

“Daar ben je,” zegt Claudia, haar somberheid spoorloos verdwenen. “Sasha vertelde me net over haar vaardigheden als goochelaar.”

“Een wat?” vraagt hij, terwijl hij bij ons aan tafel gaat zitten.

“Zal ik het je laten zien?” zeg ik, besluitend om Claudia met mijn favoriete tijdverdrijf op te vrolijken. “Heb je dit hier?” Ik pak mijn kaarten en spreid ze op tafel.

“Dat lijkt op Tarotkaarten,” zegt Pozoj. “Alleen hebben ze het allemaal mis.”

“Ik moet je iets laten zien waarbij kaartwaarden niet belangrijk zijn,” zeg ik en ik schud het kaartspel. “Wat denk je hiervan?” Ik verdeel de kaarten in tweeën en draai de ene helft naar boven terwijl ik de andere helft naar beneden houd.

Ik schud dan de kaarten door elkaar, zodat de verweven kaarten een willekeurige mengeling van kaarten zijn die zowel met de kop naar boven als naar beneden liggen.

“Hoelang denk je dat het zou duren om deze puinhoop die ik net heb gemaakt op te lossen?” vraag ik terwijl ik een aantal van mijn geheime bewegingen doe die met mijn net verworven vampierbehandigheid veel gemakkelijker worden gemaakt.

“Drie minuten,” zegt Claudia.

“Twee,” voegt Pozoj eraan toe.

Ik zwaai met mijn hand over de kaarten en spreid ze ceremonieel uit.

Als bij toverslag kijkt elke kaart nu de juiste kant op.

“Dat kan niet,” roept Pozoj uit. “Ben je boven op een ziener en een vampier ook een illusionist?”

“Dat ben ik niet,” zeg ik. “Tenminste niet *dat* soort illusionist.”

“Doe iets anders,” zegt Claudia gretig.

Ik doorzoek mijn hersenen om me meer effecten te herinneren die niet veel kennis van de kaartwaarden vereisen en ga verder met een minishow die me laat beseffen hoezeer ik het optreden op deze manier heb gemist.

Hun reacties zijn uitstekend — deels vanwege het feit dat er geen goochelaars op deze wereld zijn, maar ook omdat deze mensen geen tv of computers hebben, dus hun aandachtsspanne is veel langer en de standaarden voor entertainment zijn veel lager.

Misschien kan ik hier bij Nero blijven en zijn hofgoochelaar à la Merlijn worden? Dat zou bijna net zo cool zijn als mijn eigen tv-show — misschien in sommige opzichten zelfs nog cooler.

Wacht, wat denk ik in vredesnaam? De aarde is in gevaar, en ik ben al op zoek naar een nieuwe wereld om me op te vestigen?

Mijn scherpe vampiergehoor vertelt me dat er een nieuw iemand de kamer in is gestapt. Dan hoor ik Nero vragen, “Waar is iedereen?”

Ik verberg de kaarten en draai me naar hem toe.

Dat dutje heeft zijn lichaam goed gedaan. Hij ziet er stralend gezond uit.

En, als bijwerking, zo sexy als wat.

“Ze zijn naar de aarde gegaan,” zegt Claudia terwijl ze opstaat. “Ik ga me klaarmaken voor onze reis.”

“Je gaat wat?” Nero vernauwt zijn ogen naar zijn zus en kijkt me dan beschuldigend aan.

“Ik sluit me aan bij Sasha’s missie om de aarde te redden,” zegt Claudia op een toon die “En ik daag iedereen uit om me tegen te houden” lijkt te impliceren.

“Dit klinkt als een familieaangelegenheid,” zegt Pozoj, die achteruitgaat. “Ik ga er vandoor.”

“Nee,” zegt Claudia schaamteloos. “Je gaat met me mee.”

“Blijkbaar.” Pozoj wrijft over zijn kin.

“Laten we gaan.” Claudia pakt zijn hand en sleept hem met een snelheid die de schouder van een niet-draak zou ontwrichten naar buiten.

Nero kijkt met een onleesbare uitdrukking op zijn gezicht toe hoe ze vertrekken, en ik kan het niet helpen dat ik het gevoel heb dat ik in grote problemen zit — en zonder reden.

“Ik ga ook naar de aarde,” zeg ik krachtig als hij zich omdraait om me aan te kijken. “Denk er niet eens aan om me voor ‘mijn bescherming’ ergens op te sluiten.”

Zo.

Ik heb het gezegd — en ik zal mijn standpunt met alles wat ik heb verdedigen.

HOOFDSTUK VIJF

NERO KNIKT. “OKÉ.”

“Het zou aan mij moeten zijn of ik mezelf wel of niet in gevaar wil brengen. Je kunt niet gewoon — wacht.” Ik kijk naar hem alsof hij hoorns heeft gekregen. “Zei je net ‘oké?’”

“Ja.” Hij komt naar me toe. “Omdat je, ondanks welke bewakers ik ook aan je toewijs, problemen lijkt te vinden, heb ik besloten dat het het beste is om je te allen tijde aan mijn zijde te houden.”

“Juist.” Ik til mijn kin op. “Weet gewoon dat ik alleen aan je zijde zal staan als ik aan je zijde *wil* staan.”

“En dat wil je.” Een donkere glimlach raakt de hoeken van zijn ogen terwijl hij voor me stopt. “Je weet dat je dat wil.”

“En we gaan naar de aarde,” zeg ik, terwijl ik de zwerm vlinders neger die zijn nabijheid in mijn buik oproept. “De leden van de Raad hebben me gevraagd

om je te vertellen dat de gunst die je hun verschuldigd bent, je hulp met Tartarus zal zijn.”

Zijn gezicht verhardt. “Dacht je echt dat ik Lucretia en mijn andere werknemers zou laten sterven? En je ouders en al mijn bondgenoten in de Raad? Dat ik mijn kracht voor de lol heb opgevoerd?”

Ik besluit dat het niet verstandig zou zijn om hem aan de opmerking ‘laat de aarde maar sterven’ te herinneren die hij eerder had gemaakt. Ik zet snel mijn tovenaarschoed op en zeg, “Je zou me moeten bedanken. Nu kun je de aarde redden — zoals je hoe dan ook zou hebben gedaan — maar je bent als je klaar bent ook minder gunsten aan mensen verschuldigd.”

“En hoe moet ik je bedanken?” Hij leunt naar voren, zijn limbale ringen breiden zich uit.

Ik slik. “Ik weet het niet. Ik kan niets bedenken dat dit mooie kasteel niet in puin zou veranderen.”

“Oh, maak je geen zorgen,” mompelt hij en hij kijkt me aan. “Dankzij de beschermelingen zou het anders gaan als ik je hier zou bedanken.”

Oh, dat klopt.

Het kasteel verhindert draken om zich te veranderen — dat is waarschijnlijk de reden waarom onze laatste ontmoeting zo schadelijk werd voor onze omgeving.

Ik slik hoorbaar lucht in terwijl mijn blik van zijn lippen naar zijn hals flitst.

Nero’s lippen krommen zich, en hij laat zijn hoofd zakken totdat die lippen mijn oor raken. “Deze keer

geen bloed,” fluistert hij. “Ik wil dat je je van elk moment bewust bent. Elke aanraking. Elke stoot.”

Wauw.

Volgens mij maakte ik net een hittegolf mee.

Ik ben nog nooit zo opgewonden geraakt door woorden. Maar we kunnen niet doen wat ik dolgraag wil doen. De aarde heeft bijna geen tijd meer.

“Tijd,” is het enige wat ik tegen Nero kan zeggen als hij zijn hoofd opheft. “We moeten opschieten.”

“Als we per vleugel naar de aarde gaan, zijn we eerder dan Vlad en de anderen,” zegt hij — en zelfs dit klinkt op de een of andere manier verleidelijk.

Voordat mijn bloeddruk kan stijgen bij het idee om ‘per vleugel’ te reizen, buigt hij zijn hoofd weer en vangt mijn lippen met de zijne.

Dubbel wauw.

Onze kus is deze keer meer bewust, alsof we van elkaar genieten, en proberen om elke beweging en sensatie te onthouden. Tegelijkertijd ontdoen we elkaar van vervelende kleding. Met elk stukje materiaal dat uitgaat, groeit de hitte in me, elke beweging van zijn handpalmen over mijn huid stookt mijn behoefte nog verder op.

Het voelt alsof ik in brand sta. Ik veeg met een brede boog van mijn hand glazen en borden van de tafel op de vloer, en Nero pakt me bij mijn middel en zet me op de vrijgemaakte ruimte. Me nog steeds kussend.

Verdomme, dit is goed. Zelfs beter dan ik me herinner — niet dat ik me veel van onze laatste

ontmoeting herinner. Maar ik herinner me dat we kusten toen ik een mens was, en dit is oneindig veel heter.

Kan het zijn dat mijn vampierzintuigen alles versterken? Of zijn powernap?

Aan de andere kant, misschien zijn het mijn gevoelens voor hem die mijn percepties veranderen en kleuren.

Voordat ik me daar verder in kan verdiepen, beweegt Nero zijn lippen naar mijn hals, dan naar beneden, nog verder naar beneden, en nog verder naar beneden, en mijn hersenen roeren zich als eieren in een koekenpan terwijl hij van me begint te smullen. Mijn hele lichaam huivert van orgasme na orgasme dat binnenkomt als op de beats van het *Candy Shop*-liedje. En dan escaleren de dingen terwijl ik de gunst teruggeef en we voor de homerun gaan.

Het is officieel.

Dit is de beste seks die ik me kan voorstellen.

Verbluffend begint het niet eens te beschrijven.

Als het voorbij is, en ik uitgestrekt op de tafel op Nero lig, voel ik me blij dat hij me zijn bloed niet liet drinken of iets anders liet doen dat mijn geheugen zou verstoren.

Ik wil dit onthouden.

Als we falen en Tartarus me samen met alle mensen op aarde vermoordt, dan zal ik nog steeds als een relatief gelukkige vrouw sterven. Vooral als Tartarus me nog één keer laat doen wat ik net met Nero heb gedaan.

Of twee keer. Of drie keer.

“We moeten ons klaarmaken,” mompelt Nero, maar hij laat me niet gaan.

“Ja, dat zouden we moeten doen,” zeg ik, maar ik maak mezelf niet los uit zijn greep.

“Ik heb geregeld dat je naar iemand toe kunt over die nachtmerries,” vertelt hij me zachtjes. “Ik wil ook dat je een sessie met Lucretia doet wanneer —”

“Je hebt wat?” Ik trek me terug, meer verward dan boos.

“Ik heb met Bailey Spade gesproken,” zegt hij terwijl hij rechtop gaat zitten. “Ze kan je zien zodra we op aarde zijn.”

Bailey Spade. Waarom klinkt dat bekend? “De droomwandelaar?” roep ik uit en ik herinner me dat hij tijdens onze helikoptervlucht met haar had gesproken. “Hoe heb je met haar gesproken? Is ze hier?” Ik kijk rond alsof deze mysterieuze persoon op het punt staat om onder de tafel vandaan te springen.

“Om op te laden, heb ik geslapen,” zegt Nero zakelijk.

“Geweldig,” zeg ik sarcastisch. “Dat verklaart alles. Bedankt.”

“Zodra ze een band met een klant heeft opgebouwd, kan Bailey hun dromen bezoeken, ongeacht op welke Andere Wereld ze zich bevindt,” legt Nero uit. “Alleen de eerste sessie hoeft persoonlijk te zijn. Ze moet je aanraken als je slaapt — daarom heb ik haar gevraagd om ons op aarde te ontmoeten.”

Ik voel niet langer de post-coïtale gelukzaligheid,

spring van de tafel en begin me aan te kleden. “Waarom moet ik dit doen? Ik hoef niet eens meer te slapen, dus geen nachtmerries. Probleem opgelost.”

“Nachtmerries zijn gewoon een manier voor je onderbewustzijn om je te laten weten dat er iets mis is,” zegt Nero, terwijl hij zijn eigen kleren aantrekt. “En je *hoeft* dit niet te doen. Het zou me gewoon een beter gevoel geven als je het wel deed.”

Is dit Nero die het netjes vraagt?

Het is zo plotseling dat ik mijn trotse opmerkingen inslik en er over nadenk — en snel beslis dat een beetje therapie geen kwaad kan. Mits ik blijf leven om van de genezen geest te genieten.

“Ik zal zeker met Lucretia praten,” zeg ik tegen Nero. “En ik zal ook over het droomgedoe nadenken.”

“Goed,” zegt hij. “Laten we gaan.”

ALSOF HIJ EEN ZESDE ZINTUIG HEEFT, lokaliseert Nero Claudia in het labyrint dat het kasteel is, en we gaan allemaal naar buiten waar Pozoj met een rugzak in de hand bij de deur wacht.

“Ik wil dat je op alles let tot we terug zijn,” zegt Nero tegen Pozoj terwijl hij zich weer uitkleedt en zijn kleding in de rugzak stopt.

“Moet dat?” zegt Claudia met een pruilmond. “Ik wilde hem met ons mee hebben.”

“Ik heb hier iemand nodig die betrouwbaar is,” zegt Nero, en Claudia geeft met een zucht toe.